

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

Органъ на Културно-просвѣтното Икономическо Дружество „Варненски Коренякъ“

Брой 1 лв.	Год. абонаментъ 25 лв. Излиза ежемесечно.	Редакция и администрация въ клуба — Варна, площ. „Св. Никола“ № 1.	Обявления се приематъ по споразумѣние.	Брой 1 лв.
---------------	--	---	---	---------------

Съдържание:

1) За общото извънредно събрание на 17 май — Г. С. Б. 2) Дружественъ животъ. 3) Пакъ по въпроса за курорта и за повдигането на гр. Варна — Я. Р. 4) Целитъ на „Варненски Коренякъ“ (Резюме отъ реферата на Д-ръ К. Караджовъ). 5) Варненската и Плѣвенската библиотеки — Я. Р. 6) Педесетгодишнината отъ смъртта на Т. М. Достоевски — Сигма. 7) Годишенъ отчетъ на „Варненски Коренякъ“ (край). 8) Хроника.

Г. С. Б.

За общото извънредно събрание на 17 май.

Съгласно решението на общото годишно събрание отъ месецъ Априлъ т. г. на 17 май е свикано общо извънредно събрание при дневенъ редъ изключително организационни въпроси.

Кои сж тѣзи въпроси, за тия които сж били въ последното годишно събрание е известно, обаче тѣ се отнасятъ тѣкмо за тия, които не сж били и даже по една или друга причина сж престанали да сж чувствуватъ като дружествени членове, или сж били възпрепятствувани да бждатъ редовни такива.

Предстоящо общо извънредно събрание ще има да се занимава съ въпроситъ нащо се дължатъ конкретнитъ причини за това и онова което е въ състояние Д-вото, да колкото зависи отъ него, да направи за тѣзи свои членове.

Така всичко изяснено ще се взематъ съответнитъ и целесъобразни решения.

Отъ тукъ и голѣмия интересъ, който би трѣбвало да възбужда това събрание между всички наши членове, както редовни така сжщо нередовни и тия които по една или друга причина доброволно сж се дезентересирали отъ дружественитъ дѣла.

Защото съ поставяне подобни въпроси на разискване и решенията, които евентуално ще се взематъ по тѣхъ, създава се последния етапъ въ петгодишния периодъ на създаване, оформяване и развитие на нашето Д-во. Цели се да се постигне и едно обобщение на различнитъ разбирания, чрезъ вота на едно общо събрание за основнитъ насоки, които то ще трѣбва да следва въ своя вътрешенъ организационенъ животъ.

Прочие ясно е, че свикването на това събрание има за задача приключването веднажъ за винаги съ въпроситъ, които основателно или не представятъ се до днесъ като слаби страни въ ръководната дейностъ на на-

шето Д-во; ето защо тукъ ще трѣбва особено да бждемъ внимателни да не извадимъ очи вместо да изпишемъ везжда. Нашата целъ чрезъ това събрание ще бжде: съвмѣстно всички членове да обсъдимъ така поставенитъ въпроси за да намеримъ модусъ за възможността всички наши стари, сегашни и бждащи членове винаги да бждатъ при вързани и полезни къмъ своята организация. Обаче сжщевременно това да бжде предимно въ интереса на нейното преуспяване въ всяко отношение и най-важното за непосредствено реализиране на поставенитъ ѝ задачи. Първо, за да се взематъ подобни целесъобразни и полезни решения ще трѣбва всички преди всичко да се проникнемъ отъ смисъла за сжществуване то и дѣлната платформа на Д-вото ни. Поне необходимо ще бжде да имаме предъ себе си винаги крайната целъ, която преследваме, съ други думи чрезъ всяка наша проява единична или колективна, като добри идейни кореняци да бждемъ безусловно готови да понасяме и тяжеститъ, които нейното реализиране изисква отъ насъ.

Всяко Д-во, всяка организация или колективитетъ почиватъ върху доброволно поетитъ или принудително наложени задължения отъ всевъзможенъ характеръ на тези които го съставляватъ. Въ името на тези изпълнени задължения и тѣхната съвкупна организирана проява следва да се очакватъ известни резултати отъ общъ характеръ които да ползватъ отдѣлнитъ съставляващи единици. Трѣбва да се проникнемъ отъ убеждението, че това повече отъ други важи за нашето Д-во.

Чрезъ него ние вар. кореняци доброволно сме поели носенето на известни тяжести при пълно съзнание, че този е единствения пътъ за собственото ни преуспяване. Следователно съ колкото по-голяма охота и

Дружественъ животъ.

Въ изпълнение решението на последното общо годишно събрание Настоятелството реши да се свика общо извънредно събрание на 17 Май т. г. въ салона на Морското Казино 9 часа предъ обѣдъ при дневенъ редъ: 1) Въпроса за нашитъ членове и тѣхната редовностъ къмъ дружеството и 2) Разни.

Уведомяватъ се всички дружествени членове, които по една или друга причина сж останали нередовни съ своитъ вноски да ги уредятъ за да иматъ право на участие въ събранието.

Отъ 10 май т. г. ще започне раздаването на входни карти ежедневно въ клубовото помещение, а въ денъ на събранието при входа.

Организираната благотворителна дейностъ при Д-ството следва своя нормаленъ ходъ.

Така дамския комитетъ въ надвечерното на Великденскитъ празници събра и раздаде 55 кгр. кузунаци и 300 яйца всичко на 56 бедни варненски семейства.

Сжщевременно при тези комитетъ сж постигнали отъ волни пожертвувания до днесъ 1305 лв.

Постигнали сж сжщо въ комисията вещи за раздаване

своевременно отговаряме на тези наши лични задължения отъ всевъзможенъ характеръ спрямо Д-вото, толкова допринасяме за неговото преуспяване и заедно съ това увеличаваме моралното си право да предявяваме основателни изисквания къмъ него.

Явно е че само при подобно разбиране взаимно отношенията между Д-во и членове ние можемъ да услесняваме развитието на Д-во „Варн. Коренякъ“ въ духа на уставнитъ му цели и обезпечаване правилното разрешаване на чисто практически въпроси изъ областа на неговата дейностъ.

И за това ние върваме, че предстоящото общо събрание ще бжде единъ новъ етапъ и въ тази смисълъ за повдигане съзнанието у нашитъ членове, за това което тѣ дължатъ къмъ собствената си организация не зависимо дали сж стари или нови.

презъ коледнитъ празници на бедни деца.

Още при благотворителния фондъ при дружествената каса има постигнали презъ текущия месецъ 348 лв. или всичко 747 лв.

Споредъ едно решение на дамския комитетъ утвърдено отъ настоятелството, отдѣлни членки отъ комитета ще обхождатъ семействата на дружественитъ членове за организация и сведения.

Умоляватъ се всички отъ името на Д-вото да имъ даватъ съдействие и ги подпомагатъ въ тѣхната високо благородна дейностъ.

Настоятелството въ едно отъ своитъ заседания следъ изчерпателно обсъждане на въпроса въ свързка воденитъ разговори съ кооперация „Димятъ“ и нуждата да се направи нѣщо за подпомагане дружественитъ членове лозари реши: Да съдействува за учредяване и подпомагане една лозарска кооперация, която да може непосредствено да удовлетвори нѣкои нужди на мѣстното лозарство необхванати отъ досегашната дейностъ на кооперация „Димятъ“, а за удовлетворението на всички други да сътрудничи съ последната. Сжщевременно следъ време да се подготви и едно евентуално обединяване чрезъ дветъ кооперации въ едно на всички варненски лозари.

Презъ месеца приети нови членове 11. Умоляватъ се тези отъ тѣхъ които до сега не сж уредили вноскитъ да сторятъ това въ най-скоро време за да бждатъ редовно вписани по книгитъ на дружеството.

Кореняци, не забравяйте, че въ Вашата редовностъ е силата на „Варненски Коренякъ“

Четете и разпространявайте в. „Варненски Коренякъ!“

Пакъ по въпроса за курорта и за повдигането на града Варна.

Обнародваната въ миналия брой на нашия вестникъ пространна статия на г. П. Василевъ ни дава поводъ да се повърнемъ още веднажъ къмъ третирания много пжти отъ насъ курортенъ въпросъ и то въ свързка съ економическото положение на града. Г-нъ П. Василевъ, като представител на пжтническото бюро „България“ въ Варна, е ималъ голъма възможностъ да узнае мнения на иностранны лѣтовници идващи въ Варна за нашия курортъ: за неговитѣ удобства и недостатъци. Той е ималъ добрата идея да предостави на разположението на иностранната публика книга, въ която всѣки можеше да изкаже своитѣ оплаквания, желанія, мнения и впечатления отъ нашия курортъ. Благодарение на любезността на г-нъ Василевъ, можахме и ний да прочетемъ всичкитѣ белѣжки вписани въ книгата му. Тѣ бѣха за насъ доста поучителни. Преди всичко трѣбва да се изтъкне, че почти всички сж писали своитѣ белѣжки на свой матеренъ езикъ, макаръ че повечето отъ тѣхъ безъ съмнение сж знаели нѣкой отъ главнитѣ европейски езици. Безъ да говоримъ вече за поляцитѣ и чехитѣ, даже маджаритѣ и „украинцитѣ“ (рускитѣ отцепници)—и тѣ сж изложили своитѣ мнения на свой матеренъ езикъ, въпреки че много добре сж могли да предполагатъ, че въ Варна мжчно се намиратъ хора знаещи тѣхния писменъ (литературенъ) езикъ. Това показва, че всички нации изискватъ щото тѣхния езикъ въ нашия курортъ да бжде респектиранъ, а не игнориранъ.

Изказанитѣ за нашия курортъ мнения сж най-разнородни; има доста такива, които сж безъ значение, изказани само зарадъ етикетки, други сж повърхностни и очевидно малко компетентни, но има и такива които съдържатъ компетентна критика изказаи, въ въздържана форма отъ едно не желѣещи да кажатъ всичко каквото сж мислели. Това последно обстоятелство е свършено естествено и ний можехме даже да го провѣримъ. Нѣкои автори на белѣжкитѣ въ личенъ разговоръ съ насъ сж казали много повече отколкото сж написали, защото очевидно неловко имъ било да излагатъ писмено всичко. Така щото къмъ всичко написано въ записната книга трѣбва да се отнасяме критически.

На основание на изказанитѣ писмено добри отзиви на много курортисти, както навѣрно и на основание на лично разбѣнени мнения съ нѣкои отъ тѣхъ г. П. Василевъ дохожда до твърде оптимистично заключение относително бждащето на нашето лѣтовище. Това е, разбира се, възможно, защото Варна има — както изтъкнахме вече неоднократно — нѣкои предимства и условия за да стане приятно лѣтовище презъ нѣкои месеци отъ годината. Обаче да се предаваме на голѣмъ оптимизъмъ още сега — е много преждевременно! Има още много да се работи и да се чака, додето да се създадатъ напълно културни условия въ нашия курортъ. Това не е такава лесна работа, както мнозина си представяватъ и отъ нѣкой частиченъ успѣхъ си правятъ вече окончателни оптимистически заключения. Една немъла комбинация, едно криво разбиране, една по-капитална грешка прибавена къмъ сторенитѣ вече до сега, могатъ окончателно да компрометиратъ нашия курортъ като курортъ съ по-голѣмо значение и ний ще останемъ можеби за винаги въ разряда на третостепенни курорти. Единъ многолюденъ напливъ на иностранны гости въ единъ ограниченъ периодъ отъ времето, когато ний не сме още пригответни, за сега не е желателенъ. Ето наскоро една група отъ 45 полски курортисти (учители) отъ гр. Катовице е извила желанието да престои въ Варна единъ месецъ (отъ 15.VII до 15.VIII) и е запитала за условия по настаняването въ 2 вилли съ пансионы. Трѣбваше да имъ се отговори истината,

че ний подобни вилли съ пансиони (пансионати) нѣмаме, но че можемъ да ги настанимъ въ нѣколко кжщи. Тукъ мимоходомъ веднага ще прибавимъ, че още е голѣмъ въпросъ — дали въобще ще можемъ да имаме пансионати за лѣтовници и кога, защото при сегашния кратъкъ сезонъ такива пансионати не намиратъ смѣтка, а при 4 месечния сезонъ ще покаже практиката, доколко такива пансионати биха могли да се рентиратъ. — Значи предложението имаше, но ний не можехме да си дадемъ оферта споредъ условията на предложението. А какво би станало, ако въ разгара на лѣтния сезонъ би дошли въ Варна напр 100000 гости и то всички приблизително въ едно и също време? Сигурно всички биха останали недоволни, защото варненския плажъ би се оказалъ съвсемъ тѣсенъ и ний въобще не сме пригответни за такова число лѣтовници.

Веднага следъ войнитѣ Варна трѣбваше да се позамисли за своето економическо бждаще. Варненската община зѣрно е схванала, че модернизирания варненски курортъ би могълъ да дава по-значителенъ приходъ на варненското население отколкото до тогава. Обаче върната мисль не е била, па и до сега не е облечена въ една строго обмислена и постепенно систематически прилагана система. За меродавнитѣ фактори не бѣше ясно до какви граници може да се развие курорта и какъ той трѣбва да се модернизира. Този именно въпросъ имаше принципно значение и отъ неговото правилно разрешение зависѣха и останалитѣ евентуални мѣроприятия за повдигането на града. Ако бѣше възможно 70,000 градъ да се прехранва главно отъ курорта, тогава общината би трѣбвало да насочи всичкитѣ си усилия къмъ неговото развитие и модернизиране и всички мѣроприятия би трѣбвало да сж подчинени и предприемани главно съогледъ на курорта. Защото много е ясно, че Варна не може предимно и напълно да служи за две или повече цели и че трѣбва да избере едно отъ двѣте: или пълненъ курортъ или търговско-пристанищенъ градъ; пристанището съ своитѣ параходи, съ усилено търговско движение въ града или много фабрики сж съ курорта несъвместими. Всѣки разбира, че напр. отъ Хамбургъ курортъ не става. Варненския ограниченъ плажъ не може да побере многобройни баняджии. И ако можемъ да говоримъ за варненския курортъ, то трѣбва да го разбираме повече въ подалечнитѣ околности, дето плажътъ и въздухътъ сж по-чисти, т. е. по направиленото къмъ траката, монастиря, Аладжата или даже с. Галата, дето сега се строи курортенъ хотелъ. Но отъ такъвъ курортъ Варна ще печели много по-малко, защото самиятъ градъ ще е отчасти изолиранъ отъ курортния районъ. Ако ли пъкъ би се оказало, че отъ Варна поради разни причини не може да стане първостепенно морско лѣтовище, тогава ще трѣбва да се потърсятъ още други източници за економическото ѣ повдигане.

Често изказвахме мнение, че Варна съ своето 70000 население, съ своето пристанище, своя климатъ и пр. не може да стане първостепененъ (пълненъ) курортъ отъ типа на Ница и др., но че досегашния кратъкъ курортенъ сезонъ би могълъ да се продължи до 4 месеца maximum. Но за това трѣбва да се създадатъ културни условия. Капитална грешка се направи, че както банитѣ така и казиното не сж били дадени своевременно на концесия. Днесъ щѣхме да имаме двойно и тройно повече направено отколкото имаме сега безъ да похарчи общината нѣщо отъ себе си. Втора капитална грешка е сторила на времето държавата, която безъ да проучи економическото положение на Варна, прибрзано е настанила въ Варна добруджанскитѣ и тракийскитѣ беженци

и съ туй направила зло както на Варна, така и на самитѣ бежанци. Сжщитѣ беженци трѣбваше да бждатъ настанени въ Бургасъ или другаде, а не въ умирающия градъ.

Щомъ като не можемъ да продължимъ сезона на нашия курортъ повече отъ 4 месеца, следва да потърсимъ други приходни източници. На първо мѣсто би било лозарството. Варненското лозарство, може да се каже, не се бои отъ конкуренцията нѣма нужда отъ никакви особени привилегии. То има нужда отъ финансова подкрепа, а самитѣ лозари ще съумеятъ да намерятъ пазаръ за своитѣ произведения. Но именно по тая частъ почти никой не се грижи: нито общината нито държавата. Всички сж записани подиръ курорта. Колкото за варненската търговия и индустрия, въпросътъ е по-мжченъ и по-сложенъ. Изравняването на тарифитѣ София — Варна

и София — Бургасъ би помогнало на Варна само отчасти, защото софийнитѣ не ще иматъ особенна смѣтка да получаватъ стоки именно чрезъ Варна, а не чрезъ по-краткия пжтъ Бургасъ. Още по-сложенъ е въпросътъ за свободната зона или както мислятъ нѣкои свободенъ градъ (две различни нѣща).

Въ заключение ще рекапитулираме на кратко казаното по-горе: Варна или пълненъ цѣлогодишенъ курортъ или главно търговско-индустриаленъ градъ, защото преобладаването на едното изключва другото. Ако пълненъ курортъ е невъзможенъ, тогава да се помогне преди всичко на лозарството, а после на търговията и индустрията.

Това имаме да кажемъ по поводъ на оптимистическата статия на г. П. Василевъ относително курорта.

Я. Р.

Целитѣ на „Варненски Кореняк“

(Резюме отъ реферата на д-ръ К. Караджовъ четенъ на 18 I. 1931 год.)

Отъ редакцията. Въ днешния брой на вестника обнародваме I частъ отъ резюмето на сказката държана на 18. I 1931 отъ д-ръ К. Караджовъ предъ членовѣтъ на „Варненски Кореняк“ и други варненски граждани. Тя има програмно значение не само за членовѣтъ на дружеството, но можеби още повече за нечленове, мнозина отъ които не сж добре информирани и осветлени по цѣлитѣ на нашето дружество и често повтарятъ несъзнателно внушитѣ имъ инсинуации отпавящи къмъ дружеството отъ нѣкои негови противници, понеже дружественната програма пречила на тѣхнитѣ партизанско-политически стремления и интереси. Тукъ е събрано въ едно всичко писано до сега по цѣлитѣ и задачитѣ на дружеството и снабдено съ критически коментаръ. Отъ своя страна ще кажемъ, че ний напълно сподѣляме главнитѣ идеи изложени отъ сказчикъ. Отъ своя страна считаме за нужно да кажемъ нѣщо повече за коренячеството въ дресна Гърция и другаде, за да бждатъ читателитѣ ни още по-добре осветлени по тоя въпросъ. Известно е, че старитѣ гърци не сж имали такава концепция за държавата както ний я разбираме днесъ. У тѣхъ не е имало една държава, а е имало нѣколко такива съ центъра на нѣкои градове. Освенъ това въ тия държавици — градове не е могла да се установи държавна власт, която да стои надъ партиитѣ и тѣхнитѣ интереси; тая власт е била съсловна и ние ясно виждаме пагубнитѣ ѣ последствия и за обществото и за държавата и затова македонския царъ Филипъ II е можелъ толкова лесно да си подчини цѣлата Гърция въпреки предупрежденията на красноречивия Демостенъ за предстоящата опасностъ. Сжщо така следъ Христа организираниитѣ въ една силна държава римляни сж могли да станатъ господари на раздробена Гърция. Днесъ понятията за държавата (государство, Etat, Staat, State) сж свързани други. Села и градове признаватъ една централна власт, която се грижи за цѣлото на основание договори и отстъпкитѣ на гражданитѣ отъ своята лична свобода въ полза на общата свобода и общото благополучие. Това обаче никакъ не пречи на отдѣлни градове и села да обичатъ своитѣ родни мѣста сир. да проявятъ локаленъ патриотизъмъ (Local patriotism) — нѣщо свършено естествено и полезно. Голѣма радостъ изпитаватъ гражданитѣ на европейски градове, когато могатъ да покажатъ на чужденци забѣлжителности на своитѣ уредени културни градове. Къмъ това се стремятъ и варненскитѣ кореняци.

Следъ нѣколко встѣпителни думи за абсолютната необходимостъ отъ по-често държане на подобни бесѣди, референчикътъ започва съ обясняване значението на думитѣ коренякъ и коренячество: „Споредъ насъ, казва той, коренякъ се казва жителъ на онова мѣсто, село или градъ, гдето се той родилъ, гдето — както

казватъ старитѣ — видѣлъ за пръвъ пжтъ слънчевата свѣтлина, гдето продължава да живѣе, гдето сж живѣли и умрѣли неговитѣ дѣди и прадѣди, гдето се намиратъ тѣхнитѣ, толкова скжпи за него, гробове, паметници и пр. въобще всичко онова хубаво или не, но винаги мило за него, като узѣковечава тѣхната паметъ“.

Идеята на коренячеството не била нова, а стара колкото самата земя: „Така ние я виждаме развита първо и много ясно у старитѣ народи, и то у най-цивилизованитѣ отъ тѣхъ: гърцитѣ, египтянитѣ. Старитѣ гърци се дѣлили на автохтони (отъ автосъ — той самъ и хтонъ — земя кореняци, туземци) и хетерохтони (отъ хетеросъ — другъ и хтонъ — земя, чужденци, пришълци) ... Идеята за автохтонството била разпространена и у други стари първообитни народи, които мислѣли, че били изникнали отъ земята като растения; египтянитѣ вѣрвали, че били произлѣзли отъ тинята на рѣката Нилъ .. Римлянитѣ по-нататъкъ този терминъ замѣстили съ aborigines (ab — отъ, origo — начало, потекло) и indigena (туземецъ, който живѣе отъ незапомнени времена.)

У насъ, до скоро, а на много мѣста може би и до сега още сжществуватъ и се употребяватъ турскитѣ термини йерлии отъ Йеръ — земя, коренни, мѣстни жители и ябакджии отъ ябанъ — чужбина, странство (диво мѣсто?), чужденци, пришълци. „Това чувство на коренячество виждаме отпосле така силно развито у старитѣ гърци, щото то могло да се запази презъ вѣкове, даже и до тогава, когато Гърция била достигнала върха на своята цивилизация, върха на своето величие“. Това именно чувство поставяло градъ срещу градъ да враждуватъ и воюватъ помежду си; всички познаваме отъ историята Пелопонезкитѣ войни между Спарта и Атина, които траяли цѣли 27 — 28 години (431 — 404 пр. р. Хр.) и свършили съ побеждаването на последната, която по онова време споредъ цитираната въ съчиненията на великия грѣцки историкъ Тукидидъ надгобна речъ на председателя на атинската република Перикълъ по случай погребението на падналитѣ атиняне при първата пелопонезка война може да се сравни въ културно отношение съ своитѣ университети, школи, студенти, атиняне и чужденци, и по всичко въобще, па даже и съ своитѣ „кокотки“, съ днешния Парижъ“. Въ слѣдния вѣкъ градътъ Тива опорва на Спарта нейното първенство и тая работа продължава така до тогава, до като Филипъ Македонски не наложилъ своето владичество надъ Атина, въпреки отчаянитѣ усилия на Демостена, и надъ цѣлата изтощена отъ междудособицитѣ Гърция (338 пр. Хр.).

По нататъкъ ние виждаме туй чувство разпространено и въ стара Франция, която въ началото на своето историческо сжществуване била

на едно голѣмо число градове и области така силно враждуващи помежду си, шото никакъ не било мъчно за римските легиона на Цезаря да завладѣятъ цѣлата Галия, както се е наричала тогава Франция. Понататъкъ децата на основателя на Меролингитѣ — Кловисъ, използвайки чувствата на коренячество у жителитѣ на намиращитѣ се подъ тѣхното владичество градове, ставатъ причина за дълги междусобни войни въ Франция; това продължавало дълго време така че въ 840 год. сл. Хр. французкия кралъ II Плешливия (Charles le Chauve) едва можалъ да събере силитѣ на нѣколко французки феодала — господари на градове и малки области, за да защити Франция противъ нахлуването на Нормандитѣ. А това положение продължило почти до времето на Лудовика XIV (1643 год.) — краля Слънце, който сполучилъ най-сетне да стане господаръ на цѣла Франция и най-силниятъ европейски владѣтель

Сжщото приблизително се случило и въ Германия, гдето трѣбвало да дойде единъ великъ дипломатъ желѣзниятъ канцлеръ графъ Бисмаркъ, който да създаде отъ германската конфедерация (1815 г.) германското подъ пруската хегемония обединение и да поведе цѣлокупния германски народъ къмъ редъ победи, главната отъ които е била тая надъ французитѣ въ 1870—71 г. и т. н. Всички европейски държави биле малко много минали презъ тая фаза на своето историческо съществуване — коренячеството, което щѣло да докаже, че чувството на коренячеството, било, единъ видъ, вродено, единъ тукуречи инстинктъ у хората и на дивацитѣ и на народитѣ¹⁾ Чудно ли е, прочее, следъ всичко това — заключава той — ако ние варненцитѣ така живо запазили още чувството на коренячеството, така силно, така тѣсно, ако не повече отъ другитѣ, привързани къмъ това наше родно гнѣздо, за което сме страдали и търпѣли редъ неволи и мъчения презъ едно петвѣковно черно иго, ако ние, варненцитѣ заедно съ това си родно мѣсто обичаме и трѣбва да считаме за свой свещенъ дългъ да обичаме нашитѣ съграждани, нашитѣ кореняци, съ които винаги сме раздѣляли скърби и радости, малко повече отъ другитѣ, какъ наши съотечественици, да се търсимъ единъ други и да подаваме ржка за сдружаване въ споменъ на това наше минало и на ония наши скъпи дѣди и прадѣди, които тамъ нѣкъде, надалечъ отъ насъ, спатъ своя последенъ и веченъ сънъ и на които духоветѣ витаятъ надъ насъ и се радватъ заедно съ насъ на нашето сдружение, съединение, съгласие, сътрудничество! Ето мисля азъ — казва той — първоначалната идея за нашето сдружаване, за основаване на нашето дружество „Варненски коренякъ“, на което първа целъ сигурно е била да събере, съедини, сплоти, организира всички варненски кореняци „въ едно цѣло“...²⁾

Веднага следъ това референчикътъ отхвърля обвинението противъ дружеството, какво то целело ужъ да създаде нѣкакво разцепничество, разколъ между варненското гражданство, раздѣлението му на категории „Кореняци“ и „не Кореняци“ — пришълци, които да постави единъ видъ въ два противни и непримирими единъ съ други лагера. За съществуването на такива обвинения за свидетелствуватъ редъ статии въ „Варненски Коренякъ“, които най-ясно и категорично и съ възмущение даже опровергаватъ тоя начинъ на гледане на дружеството ни³⁾. Но той мисли, че и безъ това не е имало нужда отъ никакви обяснения, тъй като чл. 1, гл. II отъ дружествения уставъ („Устройство и име“) разрешава въпроса и изключва всѣкакъвъ върху него споръ; споредъ

него (членъ) въ „Варненски Коренякъ“ се организиратъ „Варненски-тъ граждани и гражданки — кореняци, т. е. тия, които освободение-то на България заварило въ гр. Варна или сж родени въ сжщия градъ; членове могатъ да бждатъ и всички останали варненски жители които иматъ установено варненско мѣсто-жительство“. Сжщото се говори и въ чл. 5, гл. III отъ устава: „Членове на дружеството могатъ да бждатъ всички варненски граждани и гражданки, навършили 18 години, които не сж лишени отъ граждански и политически права“. И въ заключение той се провиква; „Какво по-широко разбиране на термина *кореняки* и какви по-либерални условия, за да иматъ право всички варненци да се наричатъ и считатъ кореняци, можеше да измисли нашето дружество, освенъ ако повдигащитѣ въпросния споръ за раздѣление и разцепление сж искали да се признаватъ за такива и всички посещаващи гр. Варна или пъкъ всички заселили се твърде наскоро въ Варна и нѣмалъ гдето се казва, колъ забитъ тукъ?“. Това е още по ясно изказано и въ Варненски Коренякъ: „Организацията ни е открита за всички *добри* граждани, билъ той коренякъ жител или *пришлецъ*, когото сждбата е настанила тукъ, стига само да сподѣля искрено принципитѣ и, за които ние смѣло и самоотвержено ратуваме“⁴⁾.

Веднажъ установени причинитѣ и основанията за появяването на това „много желано дружество, което е било мечта лелѣяна въ душата на варненецъ“, изпѣква се важно-стѣта на онова, за което толкова често се е наблягало и набляга винаги изъ колонитѣ на дружествения органъ „Варненски Коренякъ“, а именно, че съгласно чл. 2, глава I отъ дружествения уставъ: *Дружеството е строго безпартийна културно-просвѣтна организация, която не може да бжде използвана за партийни, класови или користи цели*. Това именно се подчертава по единъ толкова безцеремоненъ и суровъ, колкото ясенъ и категориченъ начинъ отъ председателя на дружеството г. Панко Василевъ при тържественото отпразднуване патронния празникъ на дружеството на 27 февруарий, на 9 августъ 1928 год. така: „Членъ на дружеството, който ще иска да използва дружеството за свои партизански цели, билъ той председателъ, секретаръ или общински съветникъ, ще бжде изхвърленъ отъ редоветѣ на дружеството“⁵⁾.

Но заедно съ това подчертава се една отъ главнитѣ, за да не кажемъ главната, можеби, целъ на дружеството, както това се обяснява още въ 1 брой год. I на дружествения органъ, гдето се казва: „Повтаряме и на всеуслишание казваме, че дружеството е чисто културно, ратува за повдигане и закрепяване на националния духъ, ратува за благосъстоянието на членоветѣ си, имайки предъ видъ, че тия цели ще могатъ да се осъществятъ по-лесно и по-бързо чрезъ благосклонното съдействие на стопанската единица — общината. Ето гдето лежи съкровената мисль на дружеството и за това“ взема дейно и силно участие само въ общинскитѣ избори имащи стопански характеръ.“ Това е, мислимъ, недвусмисленото и категорично обяснение на онова, което е писано въ устава въ чл. 3 гл. II: „цель и средства“ на дружеството: Да подпомага и съдействува на разумното и надпартийно управление на варненската община съ огледъ изключително на градскитѣ интереси.⁶⁾

Горекананото дава вече поводъ да се говори по-подробно и по-попространно за целитѣ на дружеството, отъ които ние ще изтъкнемъ само по-важнитѣ, като за другитѣ молимъ читателитѣ си да прочетатъ съ внимание дружествения уставъ и бр. 1 год. I на дружествения органъ „Варненски Коренякъ“.

4) В. „Варненски Коренякъ“ год. II, бр. 2 „Нашитѣ принципи“.

5) В. „Варненски Коренякъ“ год. I, бр. 1 и 4; год. II, бр. 3 уводната статия и ст. „Неразбрахте ли още“.

6) В. „Варненски Коренякъ“ год. I бр. 4, год. II бр. 5.

1) Да привлече въ своитѣ редове всички варненски гражданки и граждани. За тоя членъ се говори по-долу много пространно;

2) Чл. 3 б, споредъ който *една отъ главнитѣ цели на дружеството е да поддържа и развива националния духъ, морални качества и граждански добродетели у своитѣ членове*... „Ето кжде е — прибавя и „Варненски Коренякъ“ — една отъ главнитѣ точки, отъ гдето изхожда всѣка полезна и надеждна дейностъ на дружеството“;

3) Съдействува и препоръчва за настаняване на работа ония свои членове, които съ огледъ своитѣ способности и добри дѣла заслужаватъ това;

4) Застѣпва се чрезъ своитѣ дружествени представители въ варненската градска община за подигане целитѣ на дружеството;

5) Издава своя органъ — вестника „Варненски Коренякъ“ и основава взаимно-спомогателна посмъртна каса;

6) Да развива културно-просвѣтна дейностъ между членоветѣ си, за което споредъ 4-а: урежда публични реферати и пр.

7) Да подпомага морално и материално членоветѣ си, които сж въ нужда и да се грижи и съдействува за економическия развой на града и поминъка на членоветѣ си, за постигането на които цели дружеството предвижда редъ средства въ чл. 3 ж. и чл. 4 б. в и г.

Това сж целитѣ на дружеството „Варненски Коренякъ“ — „идеално хубави, а и постижими, споредъ референчика.

(Следва.)

За плѣвенската и варненската градски библиотеки.

Много пжти се е писало въ мѣстнитѣ вестници за плѣвенската библиотека и се е сравнявало нея съ варненската безъ обаче да се сравнятъ и условията при които се намиратъ и се намиратъ дветѣ библиотеки. Дветѣ библиотеки се развивали при съвършено различни условия. При всичко че Плѣвень бѣше и до сега е по-малкъ отъ Варна, библиотеката му се радваше на по-благоприятни условия за своето съществуване. Варненското общество се е оказало инертно и нѣкакси не особено разположено да се грижи за мѣстната библиотека, макаръ че тукъ е имало доста крупни богаташи, които биха могли да подпомогнатъ библиотечното дѣло. Вижда се, че мисълта на варненскитѣ крезове и тузове е била обладана отъ други грижи, може би тъй сжщо полезни за благосъстоянието на града; възможно е, че въ тѣхната среда не се намирали личности достатъчно ценящи културното значение на библиотеката. Фактъ е, че въ Варна частната инициатива не е създала поне сносна провинциална библиотека и обществото нѣкакси хладнокрѣвно предоставило грижата за библиотеката на общината. Вследствие на това сждбата на варненската библиотека бѣше и е тѣсно свързана съ сждбата на варненската община. Общината не можеше винаги да дава на разположението на библиотеката по-значителни суми. Особено следъ войнитѣ библиотеката по неволя остана на последенъ планъ. Имаше даже такива общинари, които намираха, че библиотечното отдѣление на общината трѣбва да се закрие за облекчение на общинския бюджетъ. Тогава предъ общината се изпечваха вече други нужди. Полюориенталния градъ трѣбваше да се преобърне поне отчасти въ европейски като се нагоди за нуждитѣ на курорта. Съ туй се обяснява, че варненската библиотека до сега не е могла да се сдобие съ собствено помѣщение — трайна основа на всички библиотеки, както това стана съ други провинциални библиотеки и че даже не е взела мѣрки за да тури поне начало за образуване на библиотеченъ фондъ.

Предъ насъ е отчетътъ на обществено-образователното дружество въ Плѣвень „Съгласие“. Отъ него

виждаме ясно, каква грамадна деятелностъ като за града Плѣвень е развило това дружество. Съ помощта на нѣкои благодетели (такива благодетели Варна не е намѣрила), общината, постоянната комисия и държавата дружеството е успѣло да построи пространна сграда, въ която се помѣщава временно библиотеката. Въ сжщата сграда има театраленъ салонъ: въ него се даватъ театрални представления, има инсталирано кино и се даватъ концерти и вечеринки. Салонътъ докарва на дружеството много добъръ приходъ, който заедно съ членскитѣ вноски на дружественитѣ членове служатъ за издържане на библиотеката. За сега дружеството има 420,000 лв. дългъ, но се надѣва въ скоро време да го изплати и следъ това съ приходитѣ отъ киното мисли да инсталира парно отопление въ театралния салонъ и да пристѣпи къмъ строежа на самостоятелна библиотечна сграда, за която целъ има вече събрани около 700,000 лв. Отъ м. септемврий т. г. дружеството ще има още другъ постояненъ приходъ. По силата на специалния „Законъ за народнитѣ читалища“ презъ 1928 год. плѣвенското читалище бѣ оземлено съ 500 декара общинска земя. Смѣта се, че дохода отъ тая земя ще възлѣзе върочно къмъ 80,000 лева годишно. Въ новата библиотечна сграда ще се подреди доста богатата дружественна библиотека. Интересно е още да се знае, че плѣвенската община не субсидира вече читалището. Споредъ отчета плѣвенската библиотека притежава 28,438 тома книги, списания и вестници. Презъ изтеклата година се похарчиха за книги и списания 40,000 лв., за подвързия 20,000 лева и за персоналъ 113,000 лева.

Всичко това въ Варна липсва. Много нѣщо е могло да се направи въ миналото, главно преди войнитѣ, когато Варна се намиралъ въ подобри економически условия. Днесъ главната грижа е за прехрана на ненормално увеличеното население. Днесъ даже започнатия още преди войнитѣ строежъ на общинския театъръ (1912 г.) преживѣва криза и общината е принудена да прибѣгне къмъ заемъ за да спасява отъ развала недовършеното здание, макаръ че театърътъ едва ли ще докарва на общината приходи, а по всѣка въроятностъ ще дава дефицити. Честохме нееднократно въ вестници и сами писахме за плачевното положение на варненската библиотека. Похвално е усърдието въ това отношение на библиотекаря г. Д. Василевъ. Днесъ общината съзнава, че за бивбиотеката би трѣбвало да се направи нѣщо повече, но при сегашнитѣ условия това е почти невъзможно; възможни сж само палиативи. И както на днешнитѣ държавници не липсва желание и умѣние да помогнатъ на тежкото положение на земледѣлцитѣ, но нѣматъ материални средства да го направятъ, сжщата трагедия преживѣва — si licet parva comprope magnis — и варненската библиотека. Има желание и разбиране да ѝ се помогне, но липсватъ средства. А безъ средства идеалитѣ сж обречени на крушение.

Я. Р.

Петдесетгодишнината отъ смъртта на Т. М. Достоевски.

Името на художника — писателя и мислителя Достоевски е известно не само у насъ, но и на цѣлия културенъ свѣтъ. Преди 10 години въ много европейски столици и даже въ по-малки културни центрове се празнуваше тържествено 100 годишнината отъ неговото раждане. Тогава се произнасяха отъ множество критици и разни учени преценки на художественитѣ произведения на Достоевски — писателя, както и мнения за неговитѣ философски идеи и исторически предсказания. Тая пъкъ година по случай 50 годишнината отъ неговата смъртъ, Достоевски се явилъ въ ново критическо освѣтление на основание на нови критиче-

1) Виджъ в. „Варненски Коренякъ“ год. II бр. 10, статията „Коренячката идея“.

2) Виджъ в. „Варненски Коренякъ“, год. I бр. 1, стр. статията Културно просвѣтно икономическо дружество Варненски Коренякъ.

3) Виджъ в. „Варненски Коренякъ“ бр. 10 ст. Коренячество като идея.

ски изследвания в течение на последните 10 години.

И това не е удивително, защото Достоевски принадлежи не само на руския народ, но и на цял свят културен свят. Неговото място в реда на европейските писатели е до Шекспира, Данте и Гете. Като философ и мистик той е близък до полските писатели Адам Мицкевич (род. 1798) и Зигмунд Красински (род. 1812), обаче между тях и Достоевски съществува тая разлика, че Достоевски съединява в едно лице в еднаква степен художеството с философията, когато А Мицкевич е наистина велик художник, но слаб философ (неговия „месиянизъм“ на полския народ), а З. Красински е повече мистик—философ и по-слаб като художник.

За значението на Достоевски се е писало до сега твърде много и на разни езици. Едно време се занимаваше с него твърде много нѣмската критика. Днес в Прага съществува чешко-руски семинарий, в който се разработват и изучават литературните и философски съчинения на Достоевски. И още неизвестно кога и дали въобще ще бъде обяснено творчеството на Достоевски подобно както това става с творенията на голѣмитѣ художници като Гете, Шекспир, Данте и др. За тях винаги остава още нѣщо недоизказано, защото тяхните творения неостаряват и не умират. Тѣ вечно ще живѣят и още много и много поколения ще се възхищават от тях и всѣко ново поколение ще прави своя оригинална преценка споредъ понятията на своето време, когато другитѣ писатели и поети „*minorum gentium*“ ще бждат забравени от културния свят или най-много ще имат значение само в историята на един народ т. е. в своето отечество. Велики сѣ тѣзи народи, които имат художници с всемирна слава. Ний за сега нѣмаме още такива писатели, които биха могли да претендират за всемирна слава. За нас наистина сѣ скъпи Ботев и Вазов, но тѣ сѣ писатели с мѣстно национално значение и в всемирната литература нѣмат особено значение, макаръ че се превеждат на разни европейски, особено на славянски езици.

У нас има доста преводи на Достоевски обнародвани в разни списания и в отдѣлни книги. Най-много у нас се четат неговитѣ романи Униженитѣ и Оскърбенитѣ, Престѣпление и Наказание и Братия Карамазови. По-малко се четат у нас Дневникъ писателя и Бѣсы, но тѣ за нас и за всички сѣ интересни по своята историческа идеология и по предсказанията на Достоевски за бждащи грозни революционни събития в Русия и Европа. Историческата идеология на Достоевски се състои в това, че той опредѣля за православието и славянството, главно на Русия, ролята на обновители на потъналата в безвѣрие и духовен упадък Европа. Затова Достоевски макаръ противникъ на войнитѣ и насилия, одобрилъ в Дневникъ писателя войната на Русия съ Турция за освобождението на България, като дѣло необходимо и полезно за бждащи действия и в това отношение той възприема идеитѣ на славянофилитѣ, съ които обаче не сподѣляше всички тѣхни възгледи. На едно съ славянофилитѣ той приписваше на Русия и на руския народ особена мисия на човѣколюбие и единение. В „Бѣсы“ той като пророкъ—ясновидецъ предвиждаше за Русия и Европа революции и че Русия най-сетне ще спаси Европа от пълна анархия и разорение.

Не всички исторически преувеличания на Достоевски за Русия се сбжднаха до сега. Възможно е, че тѣ ще има да се сбжднат в бждаще. Никой не може да предвиди конкретно исторически събития освенъ въ общи черти на историческитѣ закони. При всичко това в всѣки случай възвишенитѣ идеи на Достоевски обладават такава морална сила и сѣ били проповедвани съ такъв пламененъ ентузиазъмъ, че тѣ неволно сгрѣват мислитѣ и сърд-

Годишен отчетъ

на настоятелството при К. П. И Д-во

„ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯК“

презъ отчетната 1930 г.

(Продължение отъ бр. 4).

IV. Посмъртна каса.

Ако има областъ кждето нашето Дружество непосредствено и така очевидно за всички да реализира нѣкои отъ своитѣ цели, тога е посмъртната каса. Нейното съществуване и, най-важно, редовното ѣ функционирание е достатъчно указание за благотворната роль, която все пакъ се пада на нашето Дружество въ общественния животъ на града ни.

Съществуваща въ изпълнение на уставни цели нашата посмъртна каса е единствената най-достъпна въ всѣко отношение. Тя е отворена за всички варненски граждани, които биха намерили смисълъ въ взаимното подпомагане, когато за това още сѣ способни за да обезпечатъ поне едно малко материално облекчение въ свързка съ своята смъртъ на онези свои близки, които утре оставатъ да следватъ тѣхнитѣ грижи, при днешнитѣ оскѣдни времена.

Тя до скоро може би възбуждаше още съмнението на нѣкои изъ между насъ за възможността дали предоставена на собственитѣ си сили ще отговаря на своето предназначение. Обаче изтеклата година дойде да разсѣе тия съмнения и да заздрави позицитѣ на посмъртната каса, като единъ институтъ високо полезенъ въ нашия организационенъ животъ.

Посмъртната каса къмъ края на отчетната година брои всичко редовни членове 368 души, които се разпредѣлятъ по възрастъ както следва: до 40 год. възраст 78 души, отъ 40—60 год. възраст 204 души, отъ 60 год. нагоре 86 души. Отъ тѣзи цифри е ясно, че съотношението на възрастнитѣ между членоветѣ на посмъртната каса е ненормално, въ смисълъ, че въ нея сѣ застъпени въ единъ чувствителенъ % старитѣ възрасти. Това се обяснява съ свободното приемане до близко минало членоветѣ на посмъртната каса и съ по-голѣмия интересъ, които старитѣ членове проявяватъ къмъ своята редовност. Това не трѣбва да ни безпокоява за привилегия ходъ на посмъртната каса, защото винаги така създаваното положение ще се компенсира, особено за вѣ бждаще отъ по-младитѣ, благодарение непосредствената връзка на която почива членуването въ дружеството, заедно съ това въ посмъртната каса.

Резултатитѣ на тази компенсация, презъ отчетната година сѣ на лице. И щомъ презъ нея е постигнато материалното заздравяване на посмъртната каса, за вѣ бждаще има всички изгледи тя да се усилва още повече, защото постепенно ще следва и намаляване % на по-старитѣ и заедно съ това на смъртнитѣ случаи.

Презъ отчетната година отъ средствата на посмъртната каса сѣ изплатени своевременно за 15 смъртни случая 34,470 лв., като оставатъ за доплащане нераздадени суми 9000 лева. Срещу тѣзи разходи въ посмъртната каса сѣ постѣпили вноски 42391 лв. Този резултатъ става интересенъ; когато го сравняваме съ миналогодишнитѣ цифри на посмъртната каса. Така напр. презъ течение на тритѣ предидущи години 1927, 1928 и 1929 г. посмъртната каса е имала всичко приходъ 119,078 лв. а сѣ изплатени посмъртни премии всичко 96,263 лв. и то въ повечето случаи съ голѣми закъснения и постепенни погашения.

До 31 XII 1929 г. посмъртната каса има за миналитѣ три години всичко 28 смъртни случая, когато презъ последната само 1930 г. има 15 смъртни случая.

цето на читателя и му даватъ поводъ за размишления. Право е казалъ за Достоевски единъ отъ неговитѣ критици: единъ великъ философъ е великъ и въ това, което за насъ се представява като нѣщо несбжднато.

Сигма.

Последнитѣ се разпредѣлятъ по възрасти, както следва: отъ 30—45 год. 2-ма души, отъ 45—60—4-ма души, отъ 60—75 год. — 9 души.

Внѣшна дейностъ.

Презъ отчетната година Настоятелството е полагало усилия въ кръга из обективнитѣ условия за работа да обгърне въ своята дейностъ и въпроси отъ общественъ характеръ, същевременно то никога не е преставало да бжде въ течение на всички въпроси свързани съ дейността на общината.

Презъ настоящата зима, съ съдействието на единъ тричлененъ комитетъ има вече изнесени три бесѣди и оповестени още толкова, които тепърва ще се държатъ. Следва да отбѣлжимъ само, че тѣзи бесѣди, въпреки че сѣ оповестени добре и третирайтъ интересни за нашитѣ членове въпроси, не се посещаватъ.

Презъ настоящия зименъ сезонъ дружеството уреди и една своя вечеринка, за доброто изнасяне на която Ви е известно. Покрай другитѣ хубави страни отъ нея имаме постѣпили въ дружествената каса 14178 лв. чистъ приходъ.

За въпроситѣ свързани съ развитието на нашето лозарство е отдѣлено не малко време, по тѣхъ на настоятелството е въ тѣсенъ контактъ съ всички фактори, отъ които зависи разрешението на редици въпроси за подпомагане и поощряване този отраслъ отъ нашия поминѣкъ. Ако до днесъ нѣмаме нѣкои съществени резултати, причинитѣ за това много естествено лежатъ извънъ кръга на нашитѣ възможности. Но тукъ все имаме единъ поне мораленъ успехъ, който се състои въ обстоителството, че вече всички съзнаватъ, какво нашето дружество обединява въ своята среда въ болшинството си варненски лозари следва да има известни становища по въпроситѣ свързани съ поминѣка имъ, и тѣзи становища винаги се иматъ предъ видъ.

За онова което е предоставявало грижа на Настоятелството въ връзка съ нашата общинска дейностъ ние нѣма да говоримъ защото тя нито се подава на конкретизиране, нито за настоящия отчетъ може да се обобщи въ известни резултати.

Тя е една отъ най-неблагодарнитѣ срани на настоятелствената дейностъ, която Вие всички, които сте следили непосредствено, имали сте възможностъ да преценявате своевременно.

Дружественъ вестникъ.

И предъ отчетната година, продължава да излиза дружественъ органъ. Действително това става редовно. Но той отъ денъ на денъ като че ли губи интереси на нашитѣ членове. Защото предоставено списването му на грижитѣ на настоятелството, респективно на единъ редакционенъ комитетъ, повече никой и не мисли, че за неговото не само излизане но обогатяване съдържанието му чрезъ необходимото сътрудничество на всички наши просветени членове.

До месецъ Юлий на отчетната година дружественъ вестникъ „Варн. Кореняк“ излизаше въ 1200 броя, обаче понеже много отъ броеветѣ оставаха повърнати, настоятелството намали тиража му на 800 броя, колкото днесъ се разпращатъ на всички наши членове.

За обезпечаване редовното му излизане, настоятелството намери за необходимо да назначи единъ уредникъ на вестника именно Я. Романчукъ съ едно възнаграждение отъ 500 лв. месечно.

Въ заключение настоятелството като приключва своя отчетъ, дължи да отбѣлжи, че може би много страни отъ предвидената наша дружествена дейностъ и да сѣ останали незасегнати. Това не е било за това, защото то е нѣмало усетъ, къмъ тѣхъ, и не за това, защото настоятелството не е чувствувало нуждата да работи и въ друго направление, но за това защото неговото внимание винаги е било заангажирано съ редици грижи отъ ежедне-

венъ характеръ; освенъ това то не веднѣжъ е било отклонявано и по въпроси, които само сѣ изхлѣбвали неговата енергия безъ да допринесатъ, съществена полза на дружеството. При тези условия настоятелството е дало, това което може, Вамъ остава да преценитѣ направеното и кажете Вашата дума.

Край.

Хроника

Курортния хотелъ въ с. Галата. Една частна компания състояща се отъ двама чехи и единъ българинъ отъ София (Василь Атанасовъ) е купила още миналото лѣто 11 декара праздно мѣсто въ с. Галата, разположено между селото и бръговия морски фаръ за 20000 лв. съ целъ да построи на това мѣсто хотелъ съ 70 легла за курортисти. Постройката вече е започната. Идеята е превъзходна. На пространното мѣсто ще може да се уреди за курортисти хубавъ пространенъ паркъ, а отъ хотела тѣ ще иматъ чудна гледка къмъ морето, града и лозята чакъ до Евксиноградъ. Само че варненската община ще се лишава отъ курортнитѣ такси и други приходи, а главна печалба ще се падне на галатенскитѣ жители.

Хотелджийско-туристическо законодателство. Задграничнитѣ вестници съобщаватъ, че въ последното събрание на международния съюзъ на хотелджийската „индустрия“ югославянското законодателство е било признато за най-добро въ сравнение съ подобни законодателства на другитѣ страни. Затова туризмътъ представлява една важна статия на югославянския платеженъ балансъ. У насъ нищо подобно.

Сдружение на варненскитѣ градинари и овощари. Около 200 души професионалисти градинари и овощари сѣ основали професионално сдружение. Целта на сдружението е: да сгрупира овощаритѣ и зарзаватчиитѣ въ града, да уреди отношенията и заякчи връзкитѣ на солидарностъ помежду имъ; защита на материалнитѣ и морални интереси на членоветѣ, стремежъ за организиране въ дружества неорганизиранитѣ въ цѣлото царство зарзаватчин и овощари, материално и морално подпомагане приживѣ и при смъртъ, даване мнение по уреждане законодателството по тѣзи отрасли, *доставка на консуматора на естествени и питателни овоща и зеленчуци.*

Дано само сдружението не се преобърне въ картелъ за експлоатация на консуматори!

Наскончаеми сѣ инициативитѣ и проектитѣ за повдигането на гр. Варна. Напоследѣкъ зап. майоръ Т. Диноловъ излага въ 6 пункта своя проектъ за повдигането на нашия градъ („Варненска Поща“ отъ 17.III г. г.). Ний нѣма да повтаряме 6-тѣхъ пункта съ мотивитѣ имъ, а само ще приедемъ отъ тѣхъ въ съкращение 3 най-съществени. Авторътъ предлага: 1) да се намератъ средства за издигане въ столицата единъ великолѣпенъ домъ „Варна“ и тоя домъ да бжде главниятъ *аитаторъ* тукъ и въ чужбина на нашия курортъ; 2) въ него да се устрои музей, въ който да се изложатъ всичкитѣ ценности на Варна; 3) издаването на единъ седмиченъ вестникъ „Варна“ и едно месечно списание „Черно Море“.

Въ статията не се говори конкретно отъ де да се зематъ сумитѣ за постройка на този „великолѣпенъ домъ“, който споредъ проекта на автора би струвалъ доста скъпо, може би десетки милиони. За това ний за сега само хроникаме проекта.

Печатница и Хромофотография

„Просвѣщение“

Пан. Зенгиновъ — Варна.

Телефонъ № 418.